

Arrest

**nr. 66 970 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 12 november 2003 België binnen en dient op 14 november 2003 een asielaanvraag in.

Op 20 januari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent hiertegen dringend beroep aan bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 10 september 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 11 juli 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep wordt overgenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 695 van 3 februari 2009 het beroep verwerpt.

Op 10 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2008 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 7 augustus 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur.

Op 17 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging op grond van een ononderbroken verblijf van vijf jaar.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot vestiging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Gelet op artikelen 15 en 16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 17.12.2010

door I., A.

geboren te E. op 20.04.1973

van Soedan nationaliteit,

is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- geen overlegging van een kopie van het paspoort, terwijl zijn identiteit niet is vastgesteld:

Betrokkene legt geen paspoort voor om zijn identiteit te bewijzen of levert geen bewijzen van de onmogelijkheid om een geldig paspoort te verwerven.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie *obscuri libelli* opgeworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat het annulatieberoep gericht is tegen “*beslissingen van het Commissariaat Generaal van de Vluchtelingen en Staatlozen*” en tegen “*de beslissing van de DVZ dd. 02/05/2011 kennisgegeven op 23/05/2011, beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging*”.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17).

Ter terechtzitting van 13 september 2011 bevestigt de advocaat van verzoeker echter dat het voorwerp van het beroep uitsluitend de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17). Bijgevolg is het beroep ontvankelijk *ratione materiae*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991);

Ten onrechte maakt de bestreden beslissing geen melding van het feit dat verzoeker wel degelijk in de onmogelijkheid is om een kopie van zijn paspoort voor te leggen.

Hij heeft immers aan de bevoegde mensen van de gemeente voldoende uiteengezet en gestaafd dat hij juist uit zijn land is gevlucht omdat hij wordt gezocht door de Soedanese staatsveiligheid. Het is om die redenen dat hij zijn verblijfstitel type B (onbeperkte duur) in België trouwens verkregen heeft. Verzoeker kan dan ook niet naar de Soedanese ambassade stappen om een document te laten opmaken waaruit zijn onmogelijkheid tot het verkrijgen van een paspoort blijkt, laat staan een nieuwe paspoort aanvragen. In deze ambassade zijn immers ambtenaren tewerkgesteld aangeduid door de overheid van Soedan. Verzoeker is zoals gesteld juist op de vlucht gegaan voor deze machthebbers, zodat het uitgesloten is dat verzoeker een document van deze machthebbers zal krijgen waaruit blijkt dat het onmogelijk is om een paspoort te verwerven, laat staan dat hij een nieuw paspoort zou verwerven. Verzoeker heeft terecht angst dat het moment dat hij in de ambassade van Soedan voet zet, de machthebbers van zijn land weet hebben van zijn vredevol verblijf in België en er alles aandoen om hem onder dwang terug te sturen naar zijn land om aldaar met hem definitief af te rekenen. Verzoeker verkeert maw in een overmachtsituatie. Hij heeft deze situatie duidelijk uitgelegd en begrijpt dan ook niet dat de beslissing daarvan geen melding maakt...

Zeker nu verzoeker wel in de twee voorwaarden voldaan om een elektronisch kaart type c te verkrijgen. Verzoeker beschikt immers over een verblijfstitel type B (onbeperkte duur) en verzoeker woont sedert 10 jaar ongestoord in België (STUK 3)

De beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht want is gebaseerd op onvolledige informatie, minstens nam niet alle informatie in rekening om te komen tot dergelijke beslissing.

Het eerste en enige middel is derhalve gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij kunnen de motieven van de bestreden beslissing namelijk op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De verwerende partij stelt verder vast dat verzoeker zich geenszins beroepen heeft op een onmogelijkheid om een paspoort te verkrijgen. Integendeel, volgens de verwerende partij heeft verzoeker aan zijn aanvraag om machtiging tot vestiging geen enkel stuk noch een verklarende nota gevoegd waarin hij deze vermeende onmogelijkheid zou hebben opgeworpen.

De verwerende partij laat bijgevolg gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vanzelfsprekend niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met beweringen die verzoeker pas voor het eerst in zijn verzoekschrift uit, doch waarop hij zich niet beroepen heeft t.a.v. de gemachtigde. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht is genomen, en ten genoegen van recht is gemotiveerd in rechte en in feite met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen. De verwerende partij besluit dat de uiteenzetting van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende

wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 15 en 16 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat er geen overlegging is van een kopie van het paspoort, terwijl verzoekers identiteit niet is vastgesteld; verzoeker legt geen paspoort voor om zijn identiteit te bewijzen of levert geen bewijzen van de onmogelijkheid om een geldig paspoort te verwerven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing ten onrechte geen melding maakt van het feit dat hij in de onmogelijkheid verkeert een kopie van zijn paspoort voor te leggen. Volgens verzoeker heeft hij aan de bevoegde mensen van de gemeente voldoende uiteengezet en gestaafd dat hij uit Soedan is gevlucht omdat hij wordt gezocht door de nationale staatsveiligheid. Verzoeker stelt dat hij zich dan ook niet bij de Soedanese ambassade kan melden om een document te laten opmaken waaruit zijn onmogelijkheid tot het verkrijgen van een paspoort blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik vóór het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van verzoekers vermeende onmogelijkheid om een geldig paspoort te verwerven. De hierboven vermelde beweringen worden niet gestaafd door enig stuk in het dossier. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen of op grond van onjuiste gegevens, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET